

בדהרבי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה
נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

וְאֶתְחַנֵּן אֵל יְהוָה בְּעַת הַהוּא לְאָמֹר (דברים ג. כב)

כתב הרב 'בעל הטורים' ואתחנן. בגמטריא שירה שאמר לפניו שירה כדי שישמע תפלתו, עכ"ל.

וכבר מקובל מרבתינו 'שירה היא תפלה' ונגם בגמטריא 'שירה' עולה 'תפלה' וגם לזה הם נתכוונו, ומשמעות דבריהם הוא לכל הפנים. הן לרוממותה שאין לדבר בעת השירה, וכן לא לאכול וכיו"ב. והרבה מן הזקנים כאשר היו שרים, היו דמעותיהם נוזלות על לחייהם, ובמיוחד בסעודה שלישית בשיר 'שבת מנוחה' ואכמ"ל. והראשונים בכח שירתם היו מחוללים נסים ופלאות כמובא בספרים והסיפורים רבים וידועים. וע"י השירים היו מתקרבים לעבודת חי העולמים בחשק ובתמים (וראה עוד המעשה שהעלנו בהליכות אבותינו גיליון פרשת וישלח שנה רביעית).

והן לכללי השירה שכל אחד יכיר מקומו אם ראוי להיות מן המשוררים או מן העונים או מן השומעים. ולהבין מעט דברינו, נעלה מעשה שהיה עימי הקטן בעת היותי חתן, באחת משבע ברכות שעשו לי בחברת הזקנים והשיבוני ביניהם כיאה למלך, והיו משוררים 'חתן תנה הודך'. וכאשר ענו הציבור למשורר, עניתו אף אני עמם. גער בי בשקט מארי שמואל עוזיירי זצ"ל [שישב לצדיי] ואמר לי, 'חתן אינו שר, שרים לו'.

גם צורת שירת אבותינו היתה, שאחד שר והציבור עונים אחריו. ודבר זה יסודתו בהררי קודש וכבר הזכר בתלמוד (ברכות לא), ובמדרשים על שירת הים, כיצד שר משה וישראל, מרים ונשות ישראל, ואכמ"ל.

וכיון שכיום דרך כלל השירה בפה הינה בשבת ע"כ מחובתנו להעלות את שכתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בחיבורו 'שעיה' (סי' י"ט הי"ח) וז"ל: המנהג ששירי שבת הם מיוחדים, ובדרך כלל מוזכר בהם בפירוש ענייני יום השבת. וגם נעיומיהם של שירי שבת הן כבודות ומתונות כדי שלא לעורר ריקוד שהוא אסור בשבת, עכ"ל. והבאנו זאת מפני ששמעתי רבים ואף אנשים גדולים המתרעמים, 'למה השירים כבדים?!' הם חפצים שהשירים יהיו מקפיצים. וזהו בדיוק היפך האמת והיפך הרצוי, ולוקחים את המעולה שבכל והופכים אותו לגרועותא מכל, וע"כ אינם שרים משירי אבותינו, ואם הם כבר שרים משירי אבותינו שרים שירים של ימות החול במקום לשיר שירי שבת. יציבא בארעא וגיורא בשמי שמיא?! ואדרבה עליהם להיאחו בחוקה בשירי אבותינו, ולהסביר לילדים טעם כבודות השירים וואף היה מעשה באחת השבתות, שהייתי באחד המקומות ואחד מהקוראים שינה מדעת עצמו ושר משירי אבותינו אך לא בנעימת השבת אלא בנעימה של יום חול, וגרם הדבר שהחלו מהציבור לדפוק על השולחן לקול נעימתו. ואמרתי ליושב לצדי, ראה כמה היו חכמים אבותינו נע"ג שחילקו בין נעימת שבת לנעימת יום חול. (ויש הלצה ישנה מפורסמת, למה שני תימנים לא יכולים להיות נפחים, כי אחד ידפוק על הפח ואחד ירקוד). ונוסף לזאת יאמר אבי המשפחה, שכל ילד יקבל ממיני מתיקה ודברי תרגימא, לפי התאמצותו אשר יתן קולו קול עז לכבוד שבת מלכתא וולא יתן לכל אחד ואחד שיקח כפי המתחשק לו, ללא עמל וללא טרחא. אלא א"כ כבר סיימו לשיר ושרו כולם, יהנו איש כחפץ לבו. וכאשר שרים בצוותא בשבת, פשוט שאבי המשפחה הוא הקובע מה שרים. אך אל לנו לשכוח שהערום עושה בדעת, וישיר שירים שגם ילדיו יהיו מרוצים, שהשירה תוצאתה לפי החשק שבה. כמו"כ שיר חדש שהילדים לא מכירים, אין חשק לשיר אותו, לכן צריך חכמה בכדי להלהיב ילדיו, הן בדיבור עמם, כגון, 'אם לא תלמדו עכשו אימתי תדעו וכיו"ב. והן במעשה, במיני מתיקה וכדלעיל.

וכתבנו כל זאת ללמד דעת לעם כיצד היא השירה האמיתית ומה היא מעלתה. ודבר זה מתקיים בשירי אבותינו הקדושים. ועתה בדורנו זה ירדנו פלאות, ובמקום לבקש שירים קדושים ממחברים קדושים ונעימות טהורות, מבקשים שירים מחדשים מזמרים המזמרים אשר שמותיהם מתפרסמים כאלילים ואשר גורמים לגוף לנוע לא יאה. ואף השירים הרגילים המכונים 'שירי נשמה' המצויים, הן אמת שאין בהן גרועותא מצד עצמן וכל עוד שאינן פסוקים וכמבואר בפוסקים ואכמ"ל אך כשם שהן באין כך הן נעלמין. ר"ל, מתלהבים מהם זמן מה ואחר זמן נתפסים על שיר חדש של מזמ"ר אחר, ללמדך מה היא מעלתך, והבן. משא"כ שירי הפייטנים הראשונים אבותינו הקדושים, אשר לא חלה בהן יד, שהן ממשוררי"ם קדושים ומלבד פשטי המילים טמונים סודות טמירים, ומשפיעים ברכה על השרים ועל השומעים, וא"צ להאריך בדברים אשר כבר כתבם חכמי תימן ושאר חכמים, חפשי ותמצאם בהקדמות לקונטרסים של השירים וביגליון של פרשת מסעי שנה רביעית העלנו מעט מזעיר יעו"ש.

ונוסף צער גדול בדורינו, שכל אחד נוטל את קול השירה אליו להשמיע קולו ללא השכל והבנה, ואף רבים משתדלים לעשות זאת במגיבירי קול (בוקסה בלע"ז) שישמע קולם למרחוק שאינו מדרך ארץ וכ"ש שאינו דרך התורה. לסיכום נעלה בקצרה היוצא מדברינו:

- א. צריך לשיר בבית לכל הפחות בשבת קודש שזהו מעונג וכבוד השבת. ב. יש לשמור על שקט בעת השירה וכ"ש לא לדבר וכ"ש לא הגדולים שהם סמל ודוגמא לילדיהם. ג. עדיף לשיר בשבת את שירי אבותינו נע"ג המיוחדים לשבת. והחפץ לשיר שירים אחרים יעשה זאת בנוסף לשירי אבותינו. ד. גם אם שרים שירים אחרים, יזהרו שלא ידפוקו או ימחאו כף לקצב השירה, שהוא דבר אסור למנהגינו. ה. ילד שמענג את השבת בשירתו, יתענג גם בדברי מגדים, כל ילד לפי כוחו והשתדלותו. ו. יש למנוע את השירה היחידנית במגיבירי קול, ובפרט אלו שעושים זאת בכדי להשמיע קולם חוצה. ז. יש ללמוד וללמד את הילדים מי הוא הראוי והמתאים לשורר, וכן כיצד סדר השירה. ויזכנו ה' ב"ה להיות מן הלויים המשוררים, לכבודו יתעלה שמו, באהבה ובשמחה רבה, אכ"ר.

יתגברך מפי עליון, מרן נשיא המוסדות פוסק עדת תימן, אשר אליו יאתו ממזרח וממערב מדרום ומצפון, ומקדיש מזמנו לתשב"ר, מורינו ורבינו הרב הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א. יאריך ה' ימיו בטוב ושנותיו בעניינים, ויזכה להמשיך להפיץ מאורו אור תורה וקדושה ויראת ה' נטובה לילות כימים, לכל בית ישראל התאגים.

מרבני הקהילה

הרה"ג שמואל יצחוני שליט"א
רב ק"ק 'בית דוד ושלמה' ת"ז

הרהורים לאחר תשעה באב

פתרונות לפרשת 'דברים'
אחודה חידה! לא תיראום (דברים ג. כב)
דמשמעותו אל תפחדו מהם, אך הטעם
תחת לא הוא טפחא והוא מפסיק ומשנה
משמעותו שכן תפחדו.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: שבוע אחרון לפתרונה!

אחורה חידה!
פסוק הנקרא תמיד
בבין הזמנים
ורחמ לשמירת העינים
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לרפואת דוד בן
יאיר והודיה בת
אוריאל אהרן
בתשכחע"י

אחד הנושאים החשובים בעבודת הימים האלו הוא ענין הכבוד, כי ניטל כבוד מבית חיינו. כבוד אמיתי הוא רחב מאוד הוא שייך לכבוד אביו ואמו, כבוד הבריות, מכבדה יותר מגופו, כל כבודה בת מלך פנימה, כבוד שבת, כבוד השכינה, כבודו מלא עולם, כבוד הכבוד, הנשמה נקראת כבוד כמו שכתוב: "למען יזמך כבוד".

התנא באבות (פ"ד) אומר: איזהו מכובד? המכבד את הבריות שנאמר כי מכבדי אכבד ובווי יקלו. המהר"ל מבאר שמדובר על תואר פנימי ולא חיצוני, וכשם שאדם שאביו עשיר הוא לא נקרא עשיר כיוון שהעושר אינו שלו כך כל מעלה שהיא חיצונית אינה נחשבת מעלה שלו וכשם שגיבור ועשיר זה לא ביחס לאחרים, גיבור על אחרים אינו גיבור אמיתי אלא הכובש את יצרו. וכשם שעשיר אמיתי הוא השמח בחלקו כך מכובד זה כבוד אמיתי ולא ביחס לאחרים.

רבינו יונה שואל: מה התועלת לאיש כי יעשו לו כבוד, אם נכבד הוא לא הוסיף במעלתו ובכבודו מפני הכבוד שעשו לו, ואם נקלה הוא לא יחזירוהו נכבד אותו כבוד שנותנים לו, ולמכבדים הוא חרפה ובוזיון. וכמו שאמר שלמה המלך: "כצדור אבן במרגמה כן נותן לכסיל כבוד" וכשם שאדם עוטר אבן עם ארגמן יקר הוא עושה שטות, ולאבן אין כבוד, כך נותן לכסיל כבוד לנותן זה שטות ולא לכסיל כבוד. וממשיך רבינו יונה הרי הקב"ה ברא את העולם לכבודו שנאמר: לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. וכי איזה תועלת יש להקב"ה שברא את העולם לכבודו וכי הבורא מחפש כבוד ח"ו, ומי הוא מלך הכבוד. אלא מבאר רבינו יונה חידוש עצום שהמכבד את חברו לעצמו הוא נותן כבוד. כבוד לא נותנים, כבוד מקבלים. וכשם שאדם מכבד ת"ח הת"ח אינו צריך את הכבוד, אלא האדם שמכבד הוא מקבל את הכבוד, הוא מגלה שיש לו נשמה מכובדת שיודעת להכיר בערך השני. אדם שמצפה שיכבדוהו הוא מתקשה לכבד אחרים, כיוון שהוא רואה את עצמו במרכז וכל הכבוד מגיע לו, ואם הוא מכבד הוא מגלה שהוא מכובד דיו גם לראות את הטוב והיפה שבשני, וגם אינו חושש מלשבח את השני.

ובמיוחד אומר העלי שור': זה כבוד אשתו. אדם התרגל מנעוריו לכבד הוריו אבל אשתו הרי נתונה בידו, ולעיתים הוא גדול ממנה וגם מכיר בחסרונותיה והאמת ידועה שעיקר שלום ביתו תלוי בענין זה של הכבוד, להכיר ולקבל את המעלות של אשתו, ולהכיר בטובתה. אחד הדברים שמאוד מזלזלים זה לתת לשני הרגשה שאין לך זמן בשבילו, וזה נכון גם בשלום בית וגם בחינוך. כשאתה אומר לאדם יש לי את כל הזמן בשבילך ומנתק טלפון ולא מסתובב, זה נותן הרגשה מכובדת, וזה גילוי ערך הפנימי של האדם. ואם כך כבוד שמים זה התגלות קדושתו יתברך ואדם שיודע לקבל את כבוד שמים הוא לא נותן הוא מקבל.

ואם אנו בהרהורים של שבת נחמו, כשעדיין לא זכינו לבנין בית המקדש לפחות נתחזק בכבוד, בכבוד הבריות, בכבוד אביו ואמו, בכבוד שבת, ובעיקר בכבוד השכינה לומר להקב"ה יש לנו זמן בשבילך, כשבאים לתפילה לא נאחר, כמו שלא נאחר לפגישה חשובה, ננתק את הטלפון ונאמר להקב"ה יש לנו את כל הזמן בשבילך.

מתרעננים באחד הפארקים לאחר הבחינה אצל מרן נשיא המוסדות (ראה ידיעה נפרדת בעמוד האחרון)

פניני הלכה

מנהגינו שאומרים בזימון 'שהשמחה במעוננו' החל משבת שלפני החתונה

כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בחיבורו 'שע"ה' (אבה"ט סי' ר"ז ה"ט"ז) וז"ל: מנהגינו לומר בזימון שהשמחה במעוננו, לא רק בשבעת ימי המשתה, אלא החל מן השבת שקודם החופה (כדלעיל בסעיף ט"ז) מעת שמתקבצים אורחים לסעוד ולשמוח מחמת החתונה, וזאת אף כשהנישואין לא ייערכו אלא בסוף השבוע. ויש נוהגים שזה רק בבית החתן, אך בבית הכלה אינם אומרים שהשמחה במעוננו. אבל העיקר לומר זאת גם אם נתקבצו בבית הכלה. והוא הדין לכל בית שהחתן או הכלה נמצאים אז שם, עכ"ל. ויעו"ש בעיני יצחק אריכות רבה במקורות דין זה, שהנו מבוסס על אדני התלמוד הרמב"ם והש"ע, ומחמת האריכות לא העלנוהו כאן.

לז"שק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
אחנינה ע"ה תנעב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנעב"ה

מהליכות אבותינו

מפשפשים במעשיהם

ידוע מה שמובא בספרים, שאין רעה באה על האדם אלא מפני מעשיו המקולקלים. וכן אין באה רעה על הציבור אלא מפני שקלקלו מעשיהם. ומה יגרום להינצל מהפורעניות, כאשר יפשפשו במעשיהם ויתקנום. זהו אחד הדברים הנכרים אצל אבותינו הקדושים. שכאשר אירע גזירות על הציבור מיד חכמי הדור היו תולים זאת במעשיהם. ודי שנעלה אחד מיני רבות, הוא המחלוקת שפרצה בין חכמי תימן, האם אחד מברך לכל השולחנות כשיש קרואים רבים כמנהג תימן הקדום, או כל שולחן מברך לעצמו. וכך הוא בספק 'אוצרות תימן' (עמ' 30 אות ה) וז"ל:

באותה תקופה רבו הצרות. רעב וביזה היו מנת חלקם של היהודים. רבי שלום קורח ז"ל ראה זאת כתוצאה מן המחלוקת, וכפי שהוא כותב: 'ואיש את אחיו יזעיקו לאמר עוצו ודברו על מה עשה אלדיים ככה, טובים היו חללי חרב ח"ו מצרה שקראתנו צרת המזוונות. ואשר ימצא אתו אחר כמה יגיעות בחצי שכר להחיות בני ביתו, באים ונוטלים בזרוע, אין לנו לתבוע, אלא לראשים שלנו לתקן המעוות, ולהשיב חרוץ אלדיינו מעלינו.'

במקום אחר הוא כותב: 'להטות הדין להביא יסורין ופורעניות, כאשר עיני כל אדם רואות, שלא ראינו עוד אור מאותו זמן ועד עתה, וניטל השפע מדה במדה על מיעוט שבח המקום.'

ובמקום אחר: 'זהנה עיני כל ראתה שהתחיל הקב"ה להשפיע לנו שפע טוב תמורת הביזה שבזו אותנו, ומשעמדה אותה מחלוקת ונעשה אותו מעשה, לא פסקו מעל שונאינו כמה מיני צרות רעות, ונמנע השפע מן העולם, וגברה יד האויב לגזול לחמוס מדה במדה, ואין אדם משים לב על מה עשה ככה החפץ להשיב בחסדו לכל, עכ"ל.'

שמור את יום השבת לקדשו (דברים ה. ט)

בדברות ראשונות נאמר 'זכור', ואמרו רבותינו זכרונם לברכה, 'זכור' לזכר, ו'שמור' לנקבה. ושמא יש לומר, שבא לרמוז בזה, דבדברות ראשונות היו ישראל צדיקים שאז פסקה זוהמתם במעמד הר סיני, ונתקן חטא אדם הראשון כנודע, ואז היו במדרגת זכר, שאז על ידי מעשיהם הטובים היו משפיעים שפע רב בכל העולמות. מה שאין כן אחר מעשה העגל, ירדו מגדולתן וחזרה קושיא למקומה, ואז נעשו במדרגת 'נקבה', מושפעים לא משפיעים, זולתי על ידי עסק התורה והמצות מודככים, אבל לא כל הצורך כמצב הראשון.

לפיכך בא הרמז בדברות אחרונות בתיבת 'שמור', לרמוז להם שאז הם במדרגת 'נקבה' וצריכים מעתה לשמור התורה ומצות, כדי שעל ידי זה יתקנו מה שעוותו. וכל שכן בשמירת השבת צריכים לזהר ביתר שאת ויתר עז, כי השבת שקולה כנגד כל התורה כולה, ועל ידי שמירתה מתכפר להם, כי בה תלוי תיקונם. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על פסוק 'אשרי אנוש יעשה זאת', הנאמר על שמירת שבת, שאפילו עבד עבודה זרה כדור אנוש, על ידי שמירת השבת נמחל לו, בהצטרפות תשובתו הרמתה. ואמרו, אל תקרי מחללו, אלא מחול לו. ואף על פי שאמרו רבותינו זכרונם לברכה 'זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו', מכל מקום כל מדרגה ומדרגה נאמרה בזמנה.

למען ייטב להם ולבניהם לעלם (דברים ה. כב)

לעלם חסר כתיב ושמא יש לומר שהוא רמז למה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה דשכר מצות כהאי עלמא ליכא וזהו לעלם חסר שהוא לשון העלמה שהוא לעולם הבא עולם שכולו טוב עין לא ראתה ובפרשת האינו אמר ואמרתי חי אנכי לעלם חסר לפי שחיי יתברך אינם כחיי אדם להבל דמה והם נעלמים שאין להם תהלה וסוף כי לאו כל מוחא סביל דא כי הוא יתברך מקור החיים והוא נשמה לנשמה.

שמע ישראל ה' אלדינו ה' אחד (דברים ו. ד)

הנה תמצא שסופי תיבות של זה הפסוק עולין מאה ועשרים ושמא יש לומר שהענין הוא לרמוז שהמייחד שם שמים כתקנו ניצול מכל הדינים קשים ורפים שהם כל כח צירופי אלהים שהם מאה ועשרים צירופים וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כל הקורא קרית שמע ונותן ריוח בין הדברים מצננים לו גיהנם שסוד גיהנם הוא כח הקליפות והדינים ומי שהוא מכוין ומייחד שם שמים כתקנו בזה הפסוק גורם שאל ישלטו הדינים בעולם ומטיב לעצמו ולכל העולם ולפיכך צריה לזהר כל כך בפסוק ראשון כי בו עיקר הייחוד וכמו שנכתוב בסמוך על פסוק ודברת בס.

(מנחת יהודה: למהר"י גינזאן זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

ספר תורה, חלומות מפחידים, והרב הפתרון (ח"ב)

יעצו לו הזקנים, אב"ד שרעב המקובל הוא יעשה תיקון ואולי יעזור לך. ושמו הרב ישראל אלחדה והמרחק רב מן שרעב לעדן. בכל זאת הגביר לא התיאש שלח שליח ושילם כל ההוצאות בעד הרב ושמשו ובעד השליח והביא אותו לעדן.

כאשר הגיע הרב, רצה הגביר בנין לעשות לו קבלת פנים ברוב פאר והדר, אך הרב דחה זאת. הוא לא רצה שום כבוד אלא מיד בא לבית הכנסת 'אלפרחי', התבודד והתענה שלושה ימים, ועשה מה שעשה, וביום הרביעי קרא לעשרה זקנים וקראו תהילים וזוהר לפי הוראתו. ביום החמישי קרא לגביר בנין ונתן לו פקודה לחפש בכל בית כנסת בעדן אם יש ספר תורה דומה, בכתביה ובגויל ובישעור העמודים בגובה וברוחב.

שלח הגביר אנשים וחפשו ומצאו בבית כנסת ה'רדעיים'. ביקש הגביר רשות מהנהלת בית הכנסת של ה'רדעיים, והזמין את ההנהלה וגם את ספר תורה שלהם לבית כנסת 'אלפרחי'. כשהגיעו צוה אותם הרב לטבול במקוה כל הנוכחים מבית כנסת 'אלפרחי' כולל הזקנים שלמדו ביום שלפני זה. לאחר מכן הרב התפלל תפילה ובקשת מחילה מהקב"ה ובית הכנסת ומהספר תורה, ואחרי כן הורידו יריעה מספר תורה 'אלפרחי', וגם מספר תורה של בית הכנסת ה'רדעיים, והחליפו היריעות מזה לזה, והחזירו הספר תורה של ה'רדעיים' לבית הכנסת שהיה בו. וספר תורה 'אלפרחי' השאירו במקומו ובמשכנו. והלכו לשלום הגביר והרב ושאר ישראל.

מאז הרפו החלומות מהגביר בנין, ורצה לשלם שכר לרב על טרחתו. אך אכזבה גדולה נתאכזב הגביר, היות שהרב לא רצה הרב לקבל שום דבר, מלבד הוצאות הדרך שהסכים לקבל. כמה שהפציר הגביר ברב, ועוד אנשים מחשובי עדן שניסו לשדל את הרב לקבל שכר טרחתו, לא עלה הדבר בידם. אמר הגביר לרב, כי אין דעתו נוחה מסירובו של הרב. משכך, עשו ביניהם פשרה, שהרב יקבל אלף רובייה לשיבת אלחדה בשרעב, אשר באותו הזמן היתה ישיבה והכנסת אורחים, לומדים ביום ובלילה, אוכלים ושותים ולנים. והרב לא ייחנה מזה. ושלוש על כל ישראל הרב והגביר וזכותם תגן בעד כל ישראל.

(יהודי ערך עמ' 10)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

תלמידי כיתה ד'־ה' עלו לבית מרון נשיא המוסדות הרה"ג יצחק רצאבי שליט"א לבחינה על כל פרק אלו מציאות אשר סיימוהו השנה ואף חזרו עליו בשקידה עצומה כאשר כל יום חזרו על דף שלם. מרון שליט"א התפעל מאור הפנים וממראה הילדים בלע"ה אשר חן התורה והקדושה חופף עליהם ופאות מעטרים פניהם. ועל זאת נוספה שמחה על שמחתו בעת שבחנם וראה ידיעתם

מרן נשיא המוסדות
ביחס אישי לכל תלמיד

לזשיק

יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה

חכמי תימן

הרב סעיד ב"ר חיים מוחרר זצ"ל נולד בערך בשנת תר"ל בעיר גיבלה לאביו ר' חיים, שהיה אחד מצדיקי היישוב. תלמידו המובהק של מורי יהודה תירם, שהיה המורי של גיבלה בדור שקדם לו. אחריו שימש בנו מורי דאוד, ואחריו מורי סעיד במשך לי שנים עד שעלה ארצה. הנהגותיו היו בקדושה, היתה לו שמירת עיניים מופלאה, היה צנוע מאוד בהליכותיו כדי שלא יכירו בצדקותו. כגון, שהיה קם בליל שבת לפני חצות, וקורא כל ספר התהילים בעמידה אחת במשך למעלה משלוש שעות. הנהגותיו בבית הכנסת היו מופלאות, אע"פ שהוא היה הרב, הוא תמיד נהג לכבד את הציבור בכל ענייני בית הכנסת ועוד. הקפדותיו בענייני ממון היו קשות בגדר צדיקים חביב עליהן וכו'.

נפטר י"ח שבט
תשי"ח

דרוש מלמד (תימני)

לכיתה ח', ניסיון חובה

לפרטים

050-4150896

דרושות גננות / סייעות

למילואי מקום

כיסוי ראש (מטפחת)

מלא וצניעות מירבית

חובה

לפרטים

050-4161348

הערות. הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com